

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudkyň Mgr. Gabriely Bašné a Mgr. Michaely Bejčkové v právní věci žalobce: **S. v. j. S. 823**, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Brno, Masarykova 427/31, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Finančního ředitelství pro hl.m. Prahu ze dne 14.5.2012, č.j. 6968/12-1300-106629,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu (dále jen „žalovaný“), kterým byl platební výměr na daň z přidané hodnoty vydaný Finančním úřadem pro Prahu 10 (dále jen „správce daně“) dne 15.11.2011, č.j. 539645/11/010514109872, jímž byla žalobci vyměřena daň ve výši 3 000 Kč, změněna na částku 2 799 Kč a stanovena povinnost ji v souladu s § 139 odst. 3 daňového řádu uhradit v náhradní lhůtě 15 dnů ode dne nabytí právní moci napadeného rozhodnutí.

V souladu s § 69 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního ve znění rozhodném (dále jen „s.ř.s.“), kdy žalovaným je správní orgán, který rozhodl v posledním stupni nebo správní orgán, na který jeho působnost přešla, se soud zabýval otázkou pasivní věcné legitimace žalovaného. Žaloba byla podána proti Finančnímu ředitelství pro hl.m. Prahu, avšak s účinností od 1.1.2013 byla dle § 19 odst. 1 zákona č. 456/2011 Sb., o finanční správě ČR zrušena dosavadní finanční ředitelství a jejich právním nástupcem ve smyslu § 7 písm. a) zákona č. 456/2011 Sb., ve spojení s § 69 s.ř.s. stalo Odvolací finanční ředitelství, se sídlem v Brně, s nímž soud nadále v řízení pokračoval na místě původního žalovaného.

V obecné rovině žalobce v žalobě namítal nezákonnost žalobou napadených rozhodnutí a procesní vady daňového řízení. Správní orgány totiž nezohlednily jeho názory, návrhy na provedení dalších důkazních prostředků, a proto mu byla vyměřena DPH v nesprávné výši. Zdůraznil, že opakovaně poukazoval na nedodržení ustanovení zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků a zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád. Rovněž poukázal na nesoulad zákonů, konkrétně zákona č. 563/1991 Sb., o účetnictví, prováděcí vyhlášky č. 504/2002 Sb., zákona č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník a zákona č. 72/1904 Sb., o vlastnictví bytů ve znění rozhodném (dále jen „zákon o vlastnictví bytů“).

Žalobce konkrétně nesouhlasil s právním posouzením pojmu „ekonomická činnost“ dle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty ve znění rozhodném (dále jen „ZDPH“). S poukazem na čl. 10 Směrnice Rady 2006/112/ES o společném systému daně z přidané hodnoty (dále též „Směrnice“) ve spojení s § 5 ZDPH vyložil pojem „ekonomická činnost“ tak, že nezahrnuje pouze podnikatelskou činnost osob. Přičemž za „podnikatelskou činnost“ označil vynakládání prostředků za účelem dosažení zisku. Dovodil tak, že rovněž jeho činnost je podnikatelskou činností, neboť vynakládá prostředky za účelem dosažení zisku. Ziskem rozuměl zhodnocení a udržitelnost nemovitosti, kterou spravuje. Vysvětlil, že vlastníci jednotek sdružují své finanční prostředky a snaží se na trhu získat výhodnější ceny od dodavatelů služeb, stavebních prací, energií účetních a právníků atp. Tímto jejich jednáním ekonomická hodnota nemovitosti stoupá a představuje zisk, např. realizovaný při jeho prodeji či prodeji jednotlivých jednotek. Přičemž k ekonomickým zdrojům náleží i očekávané vydání DPH z řádně uhrazených faktur.

Zdůraznil, že žalobce je právnická osoba se statutárním zástupcem, který jejím jménem činí úkony. Nelze tedy slučovat žalobce a jeho členy, tj. spoluvlastníky jednotek. Posláním žalobce je zajišťovat správu, provoz a opravy společných částí domu a činností s tím souvisejících. Dovodil, že je samostatnou ekonomickou jednotkou sice nepodnikající, přesto však realizující ekonomickou činnost, tudíž je plátcem DPH.

Dále uvedl, že zajišťování provozu, chodu, udržitelnosti a rozvoje nemovitosti vyžaduje zajištění rozsáhlého servisu, např. činností stavebně manažerských, účetních, právních, opravářských, revizních, havarijních a jiných. Poukázal na to, že finanční prostředky investované do nemovitosti, z nichž žádá vrácení DPH, byly z velké části osobními prostředky předchozího výlučného vlastníka nemovitosti, který je dočasně poskytnul žalobci k provedení rekonstrukce společných prostor. Tyto prostředky byly již několikrát státem zdaněny, tudíž se nejedná o prostředky z pronájmu bytů v nemovitosti.

Nesouhlasil s tím, že správce daně pouze vůči Bytovému družstvu o. V. (dále jen „BD“) uznal přefakturaci plnění z rekonstrukce položky a DPH mu vrátil. Vysvětlil, že žalobce ve vztahu ke svým dalším členům provozuje stejnou ekonomickou činnost.

Namítal, že správní orgány nekonkretizovaly, jakého konkrétního porušení zákonných předpisů se žalobce měl dopustit při uplatňování daně s výjimkou přefakturace BD před 1. 9. 2010, tudíž neměl možnost vše vysvětlit a doložit.

Dále namítal nesprávně zjištěný skutkový stav, když správní orgány neprovedly jím navržené důkazy, a to výslech spoluvlastníků, vyjádření dodavatelských společností, ohledání místa, vyjádření pověřeného správce a osob vykonávajících správu nemovitosti, včetně advokáta a daňového účetního, nepřečetl k důkazu listiny příslušného stavebního úřadu, jimiž

měl žalobce v úmyslu prokázat provedení stavebních prací a změn na nemovitosti, jež vedly k jejímu zhodnocení.

Žalobce žádal, aby soud žalobou napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i rozhodnutí správce daně, zrušil.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný odmítl veškeré žalobní námitky. Uvedl, že žalobce v přiznání k DPH uplatnil nárok na odpočet daně na základě faktur přijatých za služby poskytované vlastníkům bytových jednotek, tj. členům žalobce. Odmítl obecně formulovanou námitku žalobce spočívající v nesouladu jím vypočtených zákonných předpisů a nedodržení ustanovení zákona o správě daní a daňového řádu v řízení.

Zdůraznil, že podstatou sporu je právní výklad ZDPH ve vztahu k ekonomické činnosti žalobce. K právnímu posouzení věci poukázal na § 9a násl. zákona o vlastnictví bytů, s tím, že žalobce je právnickou osobou, jež prioritně zajišťuje služby pro své členy, tj. vlastníky bytových jednotek. Provádí výkon některých jejich spoluvlastnických práv na společně vlastněných věcech. Dovodil tak, že činnost vykonávaná žalobcem pro jeho členy není ekonomickou činností dle § 5 ZDPH. Oproti tomu za ekonomickou činnost žalobce považoval umístění reklamního banneru na obvodovém plášti jím spravované budovy za účelem získání příjmu a dále poskytování služeb BD. Jelikož žalobce část služeb z celkového objemu přijatých služeb, přefaktoval BD, žalovaný uznal jeho nárok ve výši podílu BD, tj. 17,86%,.

Tvrzení žalobce o tom, že finanční prostředky investované do nemovitosti, z nichž žádá vrácení DPH, jsou z velké části osobními prostředky předcházejícího vlastníka nemovitosti a již byly několikrát státem zdaněny, označil za zcela irelevantní. Zdůraznil, že cílem systému odpočtu DPH je, aby daňové subjekty byly zbaveny zátěže DPH, která je splatná, nebo byla odvedena v rámci jejich ekonomické činnosti, tj. princip daňové neutrality. U žalobce však nedochází k žádnému uplatňování dani na výstupu, neboť zajišťuje bytové potřeby vlastníků jednotek v bytovém domě.

Námitku žalobce ohledně budoucího zhodnocení nemovitosti v důsledku provedení prací a účelovost a ekonomičnost užití vynakládaných finančních prostředků měl za irelevantní. Poukázal na to, že pojem „ekonomická činnost“ dle § 5 ZDPH je širší než definice činnosti podnikatelské, neboť není podmíněn dosahováním zisku.

Zdůraznil, že členství vlastníků bytových jednotek v SVJ je při posuzování činnosti žalobce podstatné. Vlastníci jednotek totiž SVJ založili pro efektivnější zajištění správy domu, zejména jeho společných částí. SVJ tak za ně jedná navenek při uspokojování jejich bytových potřeb. Nejedná se však o ekonomickou činnost SVJ vůči vlastním členům. Pokud SVJ poskytuje služby jiným subjektům, odlišným od vlastních členů, vstupuje již do obchodních vztahů se třetími, nezávislými subjekty. Dovodil tak, že provádí-li SVJ tuto činnost soustavně, za účelem získání příjmu, lze ji pak posuzovat jako ekonomickou činnost dle § 5 odst. 2 zákona o DPH.

Žalovaný shrnul, že smyslem SVJ je přijímat služby pro své členy a jednat za své členy při uspokojování jejich bytových potřeb, neboť jsou konečným článkem řetězce a služby spotřebovávají. Dopadá na ně daňová zátěž v podobě zaplacení DPH, jako na každého jiného občana – nepodnikatele. Žádný občan – nepodnikatel a neplátce DPH, nemá nárok na „vratky DPH“, byť by tyto finanční prostředky věnoval na zhodnocení své vlastní

nemovitosti, za účelem profitu při jejím prodeji. Nesouhlasil ani se záměrem žalobce získat finanční prostředky prostřednictvím odpočtu DPH ke zhodnocení nemovitosti, neboť takovýto postup je v rozporu se zákonem o DPH.

Odmítl námitku nesprávně zjištěného skutkového stavu, neboť žalobcem navržené důkazy neprovedl pro nadbytečnost. Podotkl, že neměl pochybnosti o tom, že by žalobce nepečoval o svěřený majetek s péčí řádného hospodáře.

Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Soud v souladu s § 51 odst. 1 s.ř.s. rozhodl ve věci bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci se ve stanovené lhůtě k rozhodování soudu bez nařízení jednání nevyjádřili.

Ze správního spisu byly pro rozhodnutí ve věci zjištěny následující podstatné skutečnosti:

Dne 28.7.2011 bylo správci daně doručeno žalobcovo přiznání k dani z přidané hodnoty.

Žalobce v podání ze dne 13.9.2011 navrhl doplnit dokazování ve věci, a to výsledkem všech členů žalobce za účelem potvrzení ekonomické činnosti žalobce, vyjádřením všech dodavatelských společností k prokázání řádně poskytnutých plnění, vyjádřením pověřeného správce a osob vykonávající správu nemovitosti, včetně advokáta, daňového účetního, listiny stavebního úřadu k prokázání provedených stavebních prací a změn na nemovitosti.

Dne 15.11.2011 správce daně rozhodl ve věci platebním výměrem, jímž žalobci stanovil základ daně a vyměřil DPH za druhé čtvrtletí 2011 ve výši 3000,-Kč. Výměr odůvodnil tak, že při přezkoumání daňového přiznání měl žalobce pochybnosti o správnosti uplatněného nároku na odpočet daně. Uvedl, že SVJ je právnická osoba způsobilá vykonávat práva a zavazovat se pouze ve věcech spojených se správou, provozem a opravami společných částí domů, popř. s provozováním společných částí domů. Dospěl k závěru, že tato činnost vykonávaná pro vlastníky jednotek není ekonomickou činností, nýbrž spotřebou, tj. náklady vynaložené na správu, provoz, opravy společných prostor musí být hrazeny vlastníky jednotek. Tudíž není předmětem DPH. Pokud by však byla část těchto nákladů spojených se správou společných částí domu přefakturována jiným fyzickým nebo právnickým osobám, bylo by možné uplatnit poměrnou část odpočtu daně na vstupu. Žalobce byl vyzván k objasnění jím uplatněného nároku a prokázání, že odpočet byl uplatněn v souladu s § 72 ZDPH. Ze žalobcem doložené evidence pro daňové účely a předložených daňových dokladů za druhé čtvrtletí 2011 vyplynulo, že uplatnil odpočet daně v plné výši za následující plnění: služby poskytované vlastníkům při správě nemovitostí, za zpracování ekonomické agendy, za vyúčtování 1A, za zhotovení klíčů, za zámkovou vložku, za systém FEROMAX, za hadice, postřikovač, za opravu výtahu, stavební práce. Dále žalobce požadoval v krácené výši odpočet daně z následujících plnění: za služby poskytované vlastníkům při správě nemovitosti, za zpracování ekonomické agendy, za úpravu prostor dvora, za stavební práce, za jmenovky ke zvonkům, za čištění přípojky, za telefon, za úklidové práce, za nástěnku, za odpady. Dále žalobce na výstupu uplatnil nárok na DPH za následující plnění: za revizi a opravu hromosvodu, za doplatek zádržného, za výkon stavebního manažera, za provedení litého teraca, za opravu výtahu, za úpravu prostor dvora, za jmenovky ke zvonkům, za stavební práce. Veškeré tyto doklady byly vystaveny pro BD. Jedná se zejména o přefakturování nákladů spojených s opravami a rekonstrukcí prováděnou

v domě. Náklady byly přefakturovány poměrem 17,86% z celkové částky faktur. Na výstupu byla dále uplatněna DPH za poskytnutí reklamní plochy. Správce daně uzavřel, že daňový subjekt neprokázal, že přijatá plnění použil výhradně k ekonomické činnosti, proto uznal jen nárok na odpočet daně z plnění, která souvisí s jeho ekonomickou činností, tj. poskytování plnění BD v poměru jejího podílu 17,86%. Přičemž ostatní přijatá plnění nebyla ani v poměrné výši poskytnuta BD, tudíž byla využita členy žalobce. Uzavřel, že v souladu s § 75 odst. 5 ZDPH nemá žalobce v tomto případě nárok na odpočet daně.

O odvolání žalobce ze dne 2.12.2011, v němž argumentoval obdobně jako v podané žalobě, rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím. V odůvodnění uvedl, že základní podmínkou je, aby přijaté plnění bylo využito pro ekonomickou činnost žalobce. Zdůraznil, že nároky žalobce na odpočet daně z přijatých služeb použitých v plném rozsahu pro potřeby jeho členů, tj. fyzických osob, byly uplatněny v rozporu s § 72 odst. 1 ZDPH.

Nesouhlasil s námitkou žalobce spočívající v obecně formulovaném rozporu zákonů o účetnictví, prováděcích předpisů, zákona o vlastnictví bytu a obchodního zákoníku. Poukázal na to, že žalobce nespécifikoval, v čem konkrétně spatřuje jejich nesoulad a jaký měl mít dopad ve vztahu k předmětu posuzovaného řízení. Dále zdůraznil, že správce daně i žalovaný jsou povinni v daňovém řízení respektovat obecně závazné právní předpisy, přičemž uplatňování daně z přidané hodnoty je upraveno zákonem o DPH, potažmo Směrnicí. Konstatoval, že případný nesoulad žalobcem uvedených právních předpisů by neměl na výše uvedené daňové předpisy a daňové řízení žádný vliv.

Odmítl námitkou nesprávně zjištěného skutkového stavu věci, neboť řádné provedení stavebních prací v daném řízení nebylo zpochybňováno. Další důkazy navržené žalobcem neshledal opodstatněnými. K návrhům na provedení místního ohledání a listinami ze stavebního úřadu uvedl, že nespádají do rozhodného zdaňovacího období. Zdůraznil, že podstatou sporu mezi účastníky je výhradně právní posouzení charakteru činnosti žalobce - SVJ ve vztahu k uplatňování DPH.

Odvolací námitky o původu prostředků investovaných do nemovitosti předchozí výlučnou vlastníci, posoudil jako zcela irrelevantní. Zdůraznil, že cílem systému odpočtu DPH především je, aby daňové subjekty byly zbaveny zátěže DPH, která je splatná nebo byla odvedena v rámci jejich ekonomické činnosti. Tímto je zajišťována realizace základního principu tohoto druhu zdanění, tj. princip daňové neutrality. Pokud nedochází k žádnému uplatňování daně na výstupu, u žalobce se jedná o zajišťování bytových potřeb vlastníků bytových jednotek v bytovém domě, docházelo by k porušení principu neutrality daně a ke spotřebě plnění nezatížených daní na výstupu. Takový výsledek hospodářských operací by byl v rozporu se základními cíli a smyslem systému DPH. Vysvětlil, že institut odpočtu daně na vstupu zjednodušeně řečeno plátcí umožňuje získat zpět od státu daň, kterou jinému plátcí (dodavateli) zaplatil v rámci pořizovací ceny, jakožto daň na vstupu. Zdůraznil, že jedním ze základních atributů fungování DPH je, že daňovou zátěž v konečném důsledku nese vždy poslední článek obchodního řetězce, ten, kdo zboží či službu spotřebovává.

Poukázal na specifičnost SVJ, jehož rozhodujícím účelem vzniku bylo přijímání služeb k jeho vlastní spotřebě, pokud je přijímá pro své členy pro uspokojování jejich bytových potřeb. SVJ v těchto případech neuplatňuje daň na výstupu. Dále uvedl, že SVJ jedná navenek pouze za své členy při uspokojování jejich bytových potřeb. Členové SVJ si tak zajišťují služby pro uspokojování svých bytových potřeb prostřednictvím SVJ. Pokud však SVJ poskytuje služby osobám odlišných od svých členů, neplní již účel, pro který bylo

založeno, nýbrž vstupuje do obchodního vztahu se třetími nezávislými osobami. V těchto případech se pak může jednat o jeho ekonomickou činnost dle § 5 odst. 2 ZDPH.

Pro nadbytečnost odmítl námitky žalobce spočívající v budoucím zhodnocení nemovitosti v důsledku provedených prací a účelovost, ekonomičnost, užití vynakládaných finančních prostředků. Konstatoval, že v dané věci se jedná o zhodnocení majetku jednotlivých členů žalobce, tj. vlastníků bytových jednotek, kteří své jednotky využívají k bydlení, tj. pro soukromé účely. Jedná se tedy o účely použití majetku, s nimiž ZDPH nárok na odpočet daně nespojuje. Rovněž nesouhlasil s úmyslem žalobce získat finanční prostředky prostřednictvím odpočtu DPH ke zhodnocení nemovitosti. Označil jej za rozporný se zákonem o DPH s tím, že zvýšenou potřebu finančních prostředků nelze řešit porušováním právních předpisů. Navíc takovéto jednání žalobce označil jako diskriminační vůči ostatním plátcům daně, jež nemají možnost uplatňovat nároky na odpočet daně v souvislosti se zhodnocováním majetku užívaného pro soukromé účely.

Skutkový stav zjištěný soudem nebyl mezi účastníky sporným.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadená rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu bylo v době rozhodování správního orgánu dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“).

Žaloba není důvodná.

Při posouzení věci soud vyšel z následující právní úpravy:

Podle § 5 odst. 1 zákona o DPH osoba povinná k dani je fyzická nebo právnická osoba, která samostatně uskutečňuje ekonomické činnosti, pokud tento zákon nestanoví v § 5a jinak. Osobou povinnou k dani je i právnická osoba, která nebyla založena nebo zřízena za účelem podnikání, pokud uskutečňuje ekonomické činnosti.

Podle § 5 odst. 2 zákona o DPH ekonomickou činností uvedenou v odstavci 1 se pro účely tohoto zákona rozumí soustavná činnost výrobců, obchodníků a osob poskytujících služby, včetně důlní činnosti a zemědělské výroby a soustavné činnosti vykonávané podle zvláštních právních předpisů, zejména nezávislé činnosti vědecké, literární, umělecké, vychovatelské nebo učitelů, jakož i nezávislé činnosti lékařů, právníků, inženýrů, architektů, dentistů a účetních zalců. Za ekonomickou činnost se také považuje využití hmotného a nehmotného majetku za účelem získání příjmů, pokud je tento majetek využíván soustavně. Samostatně uskutečňovanou ekonomickou činností není činnost zaměstnanců nebo jiných osob, kteří mají uzavřenou smlouvu se zaměstnavatelem, na základě níž vznikne mezi zaměstnavatelem a zaměstnancem pracovněprávní vztah, případně činnosti osob, které jsou zdaňovány jako příjmy ze závislé činnosti podle zvláštního právního předpisu nebo jako příjmy za autorské příspěvky, z nichž je uplatňována zvláštní sazba daně podle zvláštního právního předpisu.

Podle § 1 odst. 1 zákona o vlastnictví bytů tento zákon upravuje spoluvlastnictví budovy, u něhož spoluvlastník budovy je vlastníkem bytu nebo nebytového prostoru jako prostorově vymezené části budovy a zároveň podílovým spoluvlastníkem společných částí budovy.

Podle § 1 odst. 2 zákona o vlastnictví bytů zákon upravuje vznik spoluvlastnictví budovy, práva a povinnosti vlastníků bytů a nebytových prostorů, jejich vzájemné vztahy, spoluvlastnictví společných částí budovy a některá práva a povinnosti stavebníků při výstavbě bytů a nebytových prostorů v budově ve spoluvlastnictví podle tohoto zákona.

Podle § 8 odst. 1 zákona o vlastnictví bytů společné části domu jsou v podílovém spoluvlastnictví vlastníků jednotek. S převodem nebo přechodem vlastnictví jednotky přechází spoluvlastnické právo ke společným částem domu.

Podle § 8 odst. 2 zákona o vlastnictví bytů velikost spoluvlastnických podílů na společných částech domu se řídí vzájemným poměrem velikosti podlahové plochy jednotek k celkové ploše všech jednotek v domě. Obdobně se postupuje i u společných částí domu, které jsou ve spoluvlastnictví vlastníků pouze některých jednotek.

Podle § 9 zákona o vlastnictví bytů společenství vlastníků jednotek (dále jen "společenství") je právnická osoba, která je způsobilá vykonávat práva a zavazovat se pouze ve věcech spojených se správou, provozem a opravami společných částí domu (dále jen "správa domu"), popřípadě vykonávat činnosti v rozsahu tohoto zákona a činnosti související s provozováním společných částí domu, které slouží i jiným fyzickým nebo právnickým osobám. Společenství může nabývat věci, práva, jiné majetkové hodnoty, byty nebo nebytové prostory pouze k účelům uvedeným ve větě první.

Podle § 12 zákona o vlastnictví bytů z právních úkonů týkajících se společné věci jsou vlastníci jednotek oprávněni a povinni v poměru odpovídajícím velikosti jejich spoluvlastnických podílů (§ 8 odst. 2).

Podle čl. 10 Směrnice 2006/112/ES podmínka, aby byla ekonomická činnost vykonávána "samostatně", jak stanoveno v čl. 9 odst. 1, vylučuje ze systému DPH zaměstnance a další osoby, váže-li je k zaměstnavateli pracovní smlouva nebo jiný právní svazek, který zakládá vztah zaměstnavatele a zaměstnance v oblasti pracovních podmínek a odměňování zaměstnance a odpovědnosti zaměstnavatele.

Podstatou sporu v dané věci je právní posouzení pojmu výkon „ekonomické činnosti“ žalobce dle § 5 ZDPH, tj. právnické osoby vzniklé na základě zákona o vlastnictví bytů.

V této souvislosti soud nejprve poukazuje na specifické právní postavení SVJ, jež je založeno na principu omezené právní subjektivity v tom smyslu, že SVJ může vykonávat pouze takové činnosti, které vymezuje zákon o vlastnictví bytů, a pouze v těchto věcech je oprávněno vykonávat svá práva a zavazovat se. Právní subjektivita SVJ je zákonem omezena především vymezením dovolené činnosti dle § 9 odst. 1, § 9a zákona o vlastnictví bytů a také vymezením (resp. omezením) oprávnění nabývat majetek. Majetek může SVJ nabývat výlučně pro účely stanovené v zákoně o vlastnictví bytů, tj. pro účely správy domu a pozemku a pro účely dalších činností, které je oprávněno SVJ podle tohoto zákona vykonávat. SVJ má ze zákona zvláštní postavení jako „zákonný správce“ společného majetku členů - vlastníků jednotek (společných částí domu a pozemku). Legální definice správy domu je obsažena v § 9 odst. 1 zákona o vlastnictví bytů.

Aby SVJ bylo osobou povinnou k dani dle § 5 ZDPH muselo by samostatně uskutečňovat ekonomickou činnost. Zákonem použitý pojem „ekonomická činnost“ je vykládán tak, že se zásadně jedná o činnost vykonávanou samostatně a soustavně, tj. záměrně

opakovanou činnost nikoli činnost vykonávanou příležitostně, v důsledku nahodilých a nepředvídatelných okolností. Dále se musí jednat o takovou činnost osoby, jež je vykonávána vlastním jménem, na vlastní účet a osoba nese hospodářské riziko své činnosti (viz judikatura SDEU rozsudek C-355/06 J. A. van der Steen). Posledním základním kritériem pro posouzení činnosti jako ekonomické je její úplatnost. Účelem či výsledkem ekonomické činnosti nemusí být vždy jen vytvoření zisku, nýbrž může jím být dosaženo i ztráty. Je však nezbytné, aby za takovou činnost byla sjednána úplata, tj. nemůže se jednat o činnost bezúplatnou. Výkon ekonomické činnosti je třeba posuzovat objektivně, bez ohledu na její účel či výsledek. Soud shrnuje, že aby mohla být správa domu a pozemku SVJ posouzena jako ekonomická činnost, muselo by se jednat o soustavné poskytování služeb za úplatu jeho členům (spoluvlastníkům SVJ) či osobám vně SVJ.

Ve světle výše uvedeného soud dospěl k závěru, že činnost SVJ ve vztahu k jeho členům nelze za ekonomickou označit, neboť tyto služby nejsou poskytovány za úplatu. Úmyslem zákonodárce zajisté nebylo, aby SVJ vůči svým členům vystupovalo jako jejich „obchodní partner“. SVJ je ze zákona toliko správcem společného majetku (nikoli jednotek), jehož prostřednictvím členové vykonávají správu společného majetku. Výkon správy domu a pozemku totiž financují členové SVJ, tj. vlastníci jednotek, a to prostřednictvím platby tzv. příspěvku. Tyto příspěvky jsou poté vynakládány na správu jejich majetku, které vykonávají prostřednictvím SVJ. Příspěvky tudíž nelze považovat za úplatu ve smyslu výše uvedené definice ekonomické činnosti, jelikož mezi SVJ a jeho členy neexistuje právní vztah zakládající nárok na protiplnění (za úplatu).

Soud vychází z názoru, že veškeré části domu a pozemku jsou ve vlastnictví členů SVJ (podle velikosti jejich podílů) a nikoli SVJ. SVJ je toliko oprávněno tento společný majetek dle § 9a zákona o vlastnictví bytů spravovat a v postavení správce i uzavírat svým jménem smlouvy s jednotlivými dodavateli služeb. Při této činnosti vždy jedná na účet svých členů, kteří zároveň nesou odpovědnost z právních úkonů týkajících se společné věci dle § 12 zákona o vlastnictví bytů. Jelikož žalobce je právě právnickou osobou ve formě SVJ, soud má zato, že žalobce nevykonává ekonomickou činnost dle § 5 ZDPH. Poukaz žalobce na čl. 10 Směrnice není pro posouzení dané věci přílehavý, neboť vyčlenění osob v pracovně-právním poměru z výkonu ekonomické činnosti neznamená, že všechny ostatní osoby ekonomickou činnost vždy vykonávají. Soud se tedy ztotožnil s právním posouzením věci správními orgány, na jejichž další velmi podrobné odůvodnění odkazuje.

Soud nesdílí ani námitku žalobce, že správní orgány nekonkretizovaly, jakého konkrétního porušení zákonných předpisů se žalobce měl dopustit při uplatňování daně, tudíž žalobce neměl možnost vše vysvětlit a doložit. Soud nejprve uvádí, že správní orgány v žalobou napadených rozhodnutích neuvedly, že by žalobce porušil v dané věci právní předpisy, pouze vysvětlily, z jakého důvodu, podle jejich právního názoru, nelze žalobcově nároku v přiznání k dani vyhovět. Soud poukazuje na obsah správního spisu, z něž vyplývá, že správce daně několikrát žalobci vysvětloval své konkrétní pochybnosti týkající se právě předložených důkazů ve vztahu k prokázání výkonu jeho ekonomické činnosti a vyzýval jej k jejich odstranění. Konkrétně tak učinil výzvou k odstranění pochybností ze dne 22.8.2011, č.j. 431950/11/010514109872, sdělením výsledku postupu k odstranění pochybností ze dne 17.10.2011, č.j. 49448/11/01051409872, v němž mu byla poskytnuta zcela dostatečná lhůta 15 dnů k vyjádření se a podání návrhu na doplnění dokazování, dále na ústním jednání konaném ve věci odstranění pochybností o údajích v daňovém přiznání k DPH za druhé čtvrtletí 2011, jak vyplývá z protokolu o ústním jednání ze dne 14.9.2011. Přičemž žalobce na tyto úkony správce daně měl možnost reagovat, což učinil např. svým podáním ze dne

13.9.2011, dále podáním ze dne 26.8.2011 a svým vyjádřením na ústním jednání dne 14.9.2011.

Rovněž tak soud posoudil námitku žalobce ohledně nesprávně zjištěného skutkového stavu pro neprovedení jím navržených důkazů jako nedůvodnou. Je pravdou, že žalovaný nepřistoupil k provedení žalobcových návrhů na doplnění dokazování dle jeho podání ze dne 13.9.2011. Žalovaný však jejich neprovedení pro nadbytečnost konkrétním způsobem zdůvodnil, a to jak uvedeno výše, zejména odkazem na jím přijaté právní posouzení věci. Navíc k důkazům navrženým k prokázání žalobcových tvrzení ohledně provedených stavebních prací a změn na nemovitosti jednoznačně konstatoval, že o nich nebyly v řízení žádné pochybnosti, tudíž zde nebylo důvodu pro vedení dokazování v tomto směru. Soud tak má za to, že se žalovaný s neprovedením žalobcem navržených důkazů v řízení řádným způsobem vypořádal.

Dále žalobce v obecné rovině namítal nedodržení ustanovení zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků a zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád. Rovněž poukázal na nesoulad zákonů, konkrétně zákona č. 563/1991 Sb., o účetnictví, prováděcí vyhlášky č. 504/2002 Sb., zákona č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník a zákona o vlastnictví bytů. Soud shodně se žalovaným poukazuje na vysokou míru obecnosti výše uvedených námitek. Žalobce měl konkretizovat, která konkrétní ustanovení výše vypočtených právních předpisů nebyla ve věci dodržena či porušena. Soud nezákonnost žalobou napadených rozhodnutí ani procesní vady daňového řízení neshledal, tudíž tyto námitky posoudil jako ryze účelové.

Lze tak uzavřít, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a judikaturou správních soudů, soud neshledal ani procesní vady řízení, proto nedůvodnou žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce nebyl ve věci samé úspěšný, úspěšnému žalovanému však prokazatelné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí l z e podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího

správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách:
www.nssoud.cz.

V Praze dne 29. září 2016

JUDr. Eva P e c h o v á, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Sylvie Kosková